

Sygn. akt II K 58/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Zaganiacz

Protokolant: Barbara Lesiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy M. D.

po rozpoznaniu w dniach 28.05.2015r., 2.07.2015r., 8.09.15r., 15.09.2015r., 5.10.2015r., sprawy karnej

K. M.

urodzonego (...) w Ś., syna R. i S. z domu B.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 2 do 14 września 2014 roku w S. przy ul. (...) woj. (...), dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci wyposażenia mieszkania, tj. wypoczynku wraz z dwoma fotelami koloru kremowego wartości 2 tys. złotych, używanej sofy rozkładanej koloru brązowego wartości 200 zł, używanej kołdry, dwóch poduszek, pościeli, dwóch kocy i kapy łącznej wartości 300 złotych, kredensu-witryny wraz z toaletką z lustrami kol. brązowego wartości 200 złotych o łącznej wartości 2700 złotych poniesionych strat na szkodę A. B..

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

I. na podstawie art. 66§1 kk i art. 67§1 kk warunkowo umarza postępowanie karne przeciwko oskarżonemu **K. M.** o czyn opisany w części wstępnej wyroku to jest występki z art. 284 § 2 kk - na roczny okres próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego **K. M.** do zapłaty w okresie próby na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. B. kwoty 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. N. Ł. kwotę 826,50 zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. zasądza od oskarżonego **K. M.** na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. B. kwotę 1 357,92 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu;

V. zwalnia oskarżonego **K. M.** od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając wszelkie poniesione tymczasowo wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżycielka posiłkowa A. B. jest współwłaścicielką mieszkania położonego w S. przy ul. (...). Wraz z pozostałymi współwłaścicielkami postanowiła sprzedać mieszkanie, wobec czego zamieściła anons o sprzedaży. Mieszkanie miało

zostać sprzedane wraz z umeblowaniem. W lokalu znajdowały się również przedmioty, należące do A. B., które oskarżycielka posiłkowa planowała zabrać, min. książki, obrazy, narzuta na łóżko.

Dowody:

Zeznania A. B. – k. 117, 157, 2-4, 50

Zeznania E. G. – k. 117v.-118, 59

Informacja bankowa o nieruchomości – k. 126

Fotografie mieszkania – k. 129, 10-18

W sierpniu 2014 roku do oskarżycielki zgłosił się oskarżony K. M., który po obejrzeniu mieszkania wraz ze swoją partnerką Z. P., wystąpił z ofertą kupna mieszkania. Oskarżony w związku z tym złożył w Banku (...) wniosek o udzielenie kredytu hipotecznego, a jego partnerka uzyskała pieniądze w gotówce (80.000 zł) od swoich rodziców. Strony zawarły 5 września 2014 roku przedwstępną umowę sprzedaży, ustalając cenę na 150.000 zł oraz przewidując, że do zawarcia definitywnej umowy dojdzie w ciągu kilku najbliższych dni, gdyż oskarżony dowiedział się w banku, że nie powinno być problemu z przyznaniem mu kredytu. Jednocześnie A. B. wyraziła zgodę, aby do czasu zawarcia umowy sprzedaży oskarżony i Z. P. zamieszkali w przedmiotowym lokalu, ponieważ w przeciwnym razie musieliby opłacić za kolejny miesiąc czynsz w wynajmowanym mieszkaniu. Mieszkanie przy ul. (...) miało być im udostępnione na zasadzie nieodpłatnego użyczenia, strony nie zawarły umowy najmu, nie ustaliły wynagrodzenia za korzystanie z lokalu.

Dowody:

Zeznania A. B. – k. 117, 157, 2-4, 50

Zeznania E. G. – k. 117v.-118, 59

Informacja bankowa o nieruchomości – k. 126

Umowa przedwstępna – k. 6-7

Częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 116, 54-56

Częściowo zeznania Z. P. – k. 135v.-136

Przekazując mieszkanie oskarżonemu i jego partnerce A. B. powiedziała im, że pomimo iż lokal jest sprzedawany wraz z umeblowaniem, to oczywiście będą mogli pozbyć się starych mebli, zastrzegając, że po sfinalizowaniu transakcji będzie chciała zabrać określone przedmioty. Po udostępnieniu mieszkania oskarżony wspólnie z Z. P. oraz swoim kuzynem D. M. zaczął przewozić tam własne rzeczy, natomiast wywiózł z nich na śmietnik część znajdujących się tam dotychczas mebli i część innych elementów wyposażenia – komplet wypoczynkowy z dwoma fotelami (kupiony przez matkę A. B. kilka lat wcześniej, mający wartość ok. 2000 zł), rozkładaną sofę (o wartości 200 zł), kredens z toaletką z lustrami (o wartości 200 zł), kołdrę, dwie poduszki, pościel, dwa koce, narzutę na łóżko (wartości 300 zł), a także część książek, obrazy, naczynia. Oskarżony wystawił również na sprzedaż na aukcji internetowej znajdującą się w mieszkaniu komodę, jednak do sprzedaży nie doszło. Po kilku dniach od zajęcia mieszkania oskarżony dowiedział się, że kredyt, o który się obiegał, nie zostanie mu przyznany.

Wieczorem 14 września 2014 roku oskarżony i Z. P. przybyli do A. B. i oddali jej klucze do mieszkania, informując ją, że rezygnują z jego zakupu. Podczas wspólnej wizyty w mieszkaniu oskarżycielka posiłkowa ujawniła brak części mebli i wyposażenia, w mieszkaniu panował nieład, część pozostałych mebli była rozkręcona. Oskarżycielka zażądała

zwrotu usuniętych z mieszkania rzeczy, oskarżony zaproponował, że odda jej własną sofę, na co oskarżycielka nie wyraziła zgody.

Dowody:

Zeznania A. B. – k. 117, 157, 2-4, 50

Zeznania E. G. – k. 117v.-118, 59

Częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 116, 54-56

Częściowo zeznania Z. P. – k. 135v.-136

Częściowo zeznania D. M. – k. 134v.

Częściowo zeznania M. Z. – k. 135

Dokumentacja fotograficzna – k. 20-24

Oskarżony K. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie, oskarżony przyznał, że wyniósł z mieszkania przedmioty wymienione w zarzucie, zakwestionował jednak ich wartość, stwierdzając, że były to rzeczy stare, zniszczone. Nadto wyjaśnił, że A. B. udostępniając mu mieszkanie wyraziła zgodę na pozbycie się przez oskarżonego tych z elementów wyposażenia mieszkania, która uzna za zbędne dla siebie.

Wyjaśnienia oskarżonego – k. 116, 54-56

Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie. Zamieszkuje obecnie w S., przy ul. (...) wraz z żoną i córką. Oskarżony pracuje zarobkowo w firmie (...) jako magazynier, za wynagrodzeniem w wysokości rządu 2.000 zł. Jest zdrowy, cieszy się pozytywną opinią środowiskową.

Dowody:

Dane o karalności – k. 139

Wywiad środowiskowy – k. 140-143

Nadto Sąd zważył:

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach oskarżycielki posiłkowej A. B., wspartych zeznaniami E. G. oraz dowodami z dokumentów w postaci umowy przedwstępnej sprzedaży mieszkania oraz wyceną rzeczoznawcy majątkowego, do której dołączono fotografie mieszkania. Wymienione dokumenty pozwalają zdaniem Sądu uznać za wiarygodne zeznania oskarżycielki co do tego, jaki był stan i wyposażenie mieszkania w momencie udostępnienia go oskarżonemu, w szczególności zaś zweryfikować twierdzenia stron co do stanu mebli (kompletu wypoczynkowego) wymienionych w zarzucie. W świetle tejże dokumentacji zasadne wydaje się twierdzenie oskarżycielki, że wyposażenie mieszkania było w dobrym stanie, nie zaś – jak utrzymywał oskarżony – zniszczone, brudne, poprzypalane papierosami. Z tych też względów Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom Z. P. i S. M., jakoby oskarżycielka posiłkowa miała wyrazić zgodę na usunięcie z mieszkania znajdujących się tam przedmiotów. Zgoda taka wydaje się nieprawdopodobna z punktu widzenia logiki i doświadczenia życiowego, skoro własność mieszkania pozostawała nadal po stronie oskarżycielki, a uzyskanie kredytu przez oskarżonego, choć prawdopodobne, pozostawało jednak w sferze zdarzeń przyszłych i niepewnych, podobnie jak sfinalizowanie transakcji sprzedaży. Skoro przedmiotowe mieszkanie oskarżycielka zamierzała sprzedać wraz z wyposażeniem, które zwiększało jego wartość, a w razie braku możliwości sprzedaży – umożliwiało jego wynajęcie, brak jest uzasadnienia dla poglądu, że miałaby ona zgodzić się na usunięcie z lokalu mebli i innych

przedmiotów, tym bardziej, że ich stan umożliwiał dalsze użytkowanie. Brak jest również uzasadnienia dla poglądu, że oskarżycielka wyraziłaby taką zgodę, gdyby miało dojść pomiędzy stronami do zawarcia umowy najmu, na co również powoływał się w swych wyjaśnieniach oskarżony, utrzymując, że w związku z odmową udzielenia mu kredytu przez bank oskarżycielka posiłkowa miała jemu i Z. P. zaproponować wynajęcie mieszkania za 60.000 zł, czemu zresztą oskarżycielka zaprzeczała. Być może, jak utrzymywał oskarżony, faktycznie doszło pomiędzy stronami do wymiany zdań na temat pozbycia się w przyszłości tych rzeczy z mieszkania przez oskarżonego jako nabywcę lokalu, jednak zdaniem Sądu najbardziej prawdopodobna wydaje się wersja, zgodnie z którą oskarżony mógł tego rodzaju słowa oskarżycielki błędnie odczytać jako przedwczesną zgodę na rozdysponowanie tymi przedmiotami, zanim doszło do sprzedaży mieszkania.

Zeznania świadków D. M., M. Z. i S. M. Sąd uznał za dowody mało przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych, gdyż informacje na temat ustaleń pomiędzy oskarżonym i oskarżycielką posiłkową świadkowie znali jedynie z relacji oskarżonego, nie mieli nawet wiedzy na temat zawarcia przez oskarżonego przedwstępnej umowy sprzedaży i z ich zeznań wynikało, że byli przeświadczeni, iż oskarżony będzie przedmiotowy lokal wynajmował. Oczywistym jest też, że skoro świadkowie wiedzieli, iż oskarżony usuwał z mieszkania elementy jego wyposażenia, to przyjmowali za wiarygodne jego twierdzenia co do legalności takiego postępowania, nawet jeśli relacja oskarżonego w tym zakresie odbiegała od rzeczywistości.

W kontekście przeprowadzonych dowodów Sąd uznał, że skoro nie doszło pomiędzy stronami do zawarcia umowy sprzedaży mieszkania, a wątpliwe pozostaje, aby oskarżycielka posiłkowa zgodziła się na opróżnienie mieszkania z mebli i innych przedmiotów przed jego sprzedażą, to nie można zachowania oskarżonego K. M. oceniać inaczej, jak tylko jako realizującego ustawowe znamiona zarzucanego mu występku. Oskarżony rozdysponowując przedmiotami wymienionymi w akcie oskarżenia jak właściciel, którym nie był, i nie posiadając po temu legitymacji, dokonał przywłaszczenia powierzonych mu rzeczy. Jednocześnie Sąd uznał, że zachodzą w niniejszej sprawie warunki uzasadniające objęcie oskarżonego środkiem probacyjnym w postaci warunkowego umorzenia postępowania. Zostały w pierwszym rzędzie zrealizowane przesłanki formalne związane z dotychczasową niekaralnością oskarżonego oraz ustawowym zagrożeniem za czyn będący przedmiotem sprawy. Nadto Sąd uznał, że w kontekście okoliczności sprawy stopnia zawinienia oskarżonego (choć wina ta nie budzi wątpliwości) nie można uznać za znaczny. Oskarżony błędnie wywodził swoje uprawnienie do rozdysponowania przedmiotami wymienionymi w zarzucie z faktu nieodpłatnego udostępnienia mu mieszkania przez oskarżycielkę. Niewątpliwie obie strony były przeświadczone, że dojdzie pomiędzy nimi do zawarcia definitywnej umowy sprzedaży i zapewne owo przeświadczenie było podstawą przedwczesnego działania oskarżonego. Zdaniem Sądu oskarżony nie działał z zamiarem pokrzywdzenia oskarżycielki posiłkowej, nie uzyskał korzyści majątkowej na skutek rozporządzenia należącymi do niej przedmiotami, co ma znaczenie dla oceny jego zachowania. Sposób i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, jak też motywacja, jaką się on kierował, decydują zdaniem Sądu o tym, że stopień społecznej szkodliwości przedmiotowego występku również nie jest znaczny. Dotychczasowa niekaralność oskarżonego oraz jego warunki i właściwości osobiste, które znajdują odzwierciedlenie min. w treści wywiadu środowiskowego, uzasadniają przeświadczenie, że pomimo zaniechania ukarania sprawcy wynik niniejszego procesu będzie wystarczający dla osiągnięcia wobec niego celów wychowawczych i zapobiegawczych. Orzeczone wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody spełni dodatkowo funkcję kompensacyjną. Należy w tym miejscu zauważyć, że wycena usuniętych z mieszkania przedmiotów przedstawiona przez oskarżycielkę posiłkową nie budzi zastrzeżeń i wydaje się wyważona i usprawiedliwiona zarówno w kontekście dowodów z fotografii obrazujących stan wyposażenia mieszkania, jak i w świetle zasad doświadczenia życiowego i cen rynkowych tego rodzaju przedmiotów.